

[Jens Thomsen.]

ninger om Landbrugets Kaar. Han fremhæver de Forhold, der taler imod en Prisforhøjelse, og fortier det; der taler for. Det ene Aar gik han imod Smørprisens Forhøjelse ved at henvise til Landbrugets stigende Forrentningsevne; denne skyldtes endda i væsentlig Grad Besætningsreduktionerne. Men han talte ikke dengang om den daarlige Høst, der havde været dette Aar. Næste Aar var Forrentningsevnen faldet stærkt; saa gik Ministeren uden om dette Spørgsmaal, men agiterede med den gode Høst. Ministeren oplyste, hvor meget Høsten i 1942 var mere værd end Aaret før, men han oplyste ikke, at den store Forskel var begrundet i, at der havde været Misvækst Aaret før. Ministeren oplyste ogsaa, at Fiskeri og Landbrug var de eneste Erhverv, der havde haft en stigende Realindtægt, men han oplyste ikke, at Husmændenes Gennemsnitsindtægt trods Stigningerne kun var 1 500 Kr., medens Industriarbejdernes var 4 100 Kr.

Pressens Magt er stor, og det skal erkendes, at Regeringspressen har været i Stand til at faa mange Landmænd til at modarbejde Bondepartiet, selv om det ene af alle Partier kæmper for Landbrugets enstemmige Krav, naar de kommer til Behandling i Rigsdagen. Men selv om Samlingspartierne i deres Presse har en stor og hensynsløs Magtfaktor, kan de ikke slaa Bondepartiets Politik ned, thi den har Livets Ret.

Oluf Pedersen: Det Valg, der er udskrevet til Afholdelse den 23. Marts, bliver et Valg for eller imod Folkestyret. Alle Venner af dansk Folkestyre maa møde frem for at vise det danske Folks Vilje til at styre Danmarks Rige og til Bekræftelse af det danske Folks Sammenhold. Der stemmes under det største Ansvar i en dybt alvorlig Tid.

Det var en historisk Dag, da de 5 Partier den 2. Juli 1940 grundlagde det nationale danske Samarbejde, som nu har bestaaet i mere end halvtredie Aar, til Trods for, at „Fædrelandet“ spaaede det Timers, ikke Dages Levetid. Vi lagde Partiuoverensstemmelserne til Side for at samles om Sikring af vort Lands Uafhængighed, der er vort Folks fornemste Ønske, og for at løse Dagens Vanskeligheder samt faa det bedst mulige Samarbejde med de Lande, med hvilke Samarbejde var muligt. Jeg tør nok sige, at Retsforbundet ikke altid var tilfreds med Resultatet. Der blev ikke, naar det gjaldt de økonomiske Problemer, taget det

saglige Hensyn til vor Opfattelse, som jeg havde ventet, da vi gik ind i Samarbejdet. Derimod har vi i nationale Spørgsmaal været paa lige Fod, og vi anser dette for det væsentlige.

Samarbejdet har givet vort lille Folk Styrke. Det kan være, at dette Samarbejde ogsaa skal fortsættes efter Krigen under en ny Form — jeg skal i hvert Fald ikke være imod en Samling, der præges af Viljen til Retfærdighed. Men først og fremmest maa vi søge at bevare Samarbejdet Krigstiden ud. Saa maa de partipolitiske Spekulationer imidlertid holdes i AVe. Der er nemlig Brug for alle gode Kræfter. Sammenholdet skal omfatte praktisk talt hele det danske Folk. Den, der paa Valgdagen svigter Sammenholdet, paadrager sig et saare tungt Ansvar. Folketinget vedtog i 1940 en Dagsorden, hvori det udtaltes, at der ikke skal administreres ud fra Særinteresser; men ud fra Ønsket om Væretagelse af alles Tarv, og dermed Helhedens Vel. Alle de 5 nu samarbejdende Partier stemte derfor; og jeg haaber, at denne Vedtagelse i det lange Løb skal faa Konsekvenser. Det er jo det eneste mulige Grundlag for en holdbar Politik.

Dette Ønske er klart udformet i Danmarks Retsforbunds Program. Vi ønsker personlig Frihed, og derfor har vi ikke villet medvirke til Tvangsudskrivning hverken til civil eller militær Tjeneste. Vi ønsker, at alle Danske skal have lige Ret til Fædrelandets Jord. Dette burde være ligetil; men der er jo Folk her i Tinget, der mener, at det vilde være forfærdeligt. Det er vist nu mest, fordi de ikke forstaa; at man ogsaa under den Tilstand, vi ønsker, kan bevare den for det private Initiativ saa afgørende Raadighed over selve Jorden imod at svare til Fællesskabet en Afgift efter Jordens Værdi. Det er da ellers nemt og let forstaaeligt.

Svenske sagkyndige, repræsenterende alle Partier, har i en enstemmig Betænkning fra en Regeringskommission kaldt det for en ufortjent Rigdom, og de kræver Værdistigningsafgift til det offentlige, ogsaa for derved at modvirke en Prisstigning paa fast Ejendom, der kan faa ulykkelige Følger. Jeg siger: Ligesaa hos os! Men desværre kan vi ikke vente en tilsvarende Indstilling fra den let blundende Skattekommission, der hidtil vist kun har beskæftiget sig med mindre betydende Spørgsmaal. Her trænges til et virkelig sagkyndigt Udvalg; Kommissionen har ved sin Stilling til Revisionen af den umulige Grundstigningsskyld vist, at den ikke magter Op-